

MARTON PÉTER: ZEN

Megjelent a *Határátkelő* portálon, 2019. március 10-én. Originally published at *Határátkelő* on 10 March 2019.

Original URL: <http://hataratkelo.com/nem-mindenkinek-valo-a-hataratkelo-let/>

© Marton Péter, 2019 (also as PM Marton)

Végül mégis visszament dolgozni, hogy legalább egy teljes hónapot lehúzzon a helyen,

és lehetőleg ne kelljen egy bambiszemekkel rámeredő HR-menedzser tekintetét túrnie, amikor majd megkérdezik tőle a következő állásinterjún, akár itt, Brüsszelben, akár másutt, hogy miért lépett le három hét után – ne egy #metoo történettel kelljen indítania, hogy aztán suttogjanak a háta mögött ezért vagy azért, bután;

a főnökének mindenesetre megmondta előre, mire számíton: hogy az eddigi megnyilvánulásai után esze ágában sincs ennél a cégnél maradni, az pedig nem tiltakozott – persze ha tiltakozott volna, Csenge végül mégiscsak a mihamarabbi dobbantás mellett döntött volna;

jól esett volna odavágni, hogy "Tartsd meg az aprót, te mocskos állat!", de egyrészt kellett az egyhavi fizu, úgyhogy ezt azért nem engedhette meg magának (talán egy kicsit túlzás is lett volna, igazság szerint, és semmiképpen sem stílszerű), másrészt ez az ember annyira kulturálatlannak tűnt, hogy talán ezt az utalást sem értette volna;

délelőtt némi eredményes böngészés nyomán beadta a jelentkezését egy álomszerűen jónak tűnő helyre, kutatóasszisztensnek egy most induló projektbe, odahaza, és ahogy a Bourse környékén sétálgatott, csacsogó turistákat, fontoskodó fontos embereket és fegyveres katonákat kerülgetve, úgy érezte, jobb lenne otthon hosszú távon is, talán mégsem neki találták ki ezt a határátkelő létet, itt nem érez ingerenciát még arra sem, hogy spontán készítésre beüljön egy kávézóba – itt nem két fillér az sem;

a nap bizarr fénypontja ezek után az volt, amikor az iroda melletti mosdóban elfogyott szappan miatt (most jött meg neki, nem volt mit tenni) ebédszünetben leszaladt az alattuk lévő emeletre, hogy az ottani vécét használja, mely történetesen koedukált volt, a mellette lévő irodahelyiség pedig üresen állt, nem bérelte senki,

és miután bezárkózott az egyik fülkébe, kicsivel később a főnöke hangját hallotta, aki (ezért lehet itt bizarr fénypontot emlegetni) szerencsére nem utána jött be, ez gyorsan kiderült – nem is sejthette, hogy ő ott van;

a mosdókagylók előtt állhatott, mert a hangja onnan jött, a fülkesorra nyíló ajtón túlról, talán a tükörrel szemezett éppen, úgy ismételte a ritkán látogatott helyiség csendjében, hogy „Zen!”, mint aki ezzel magának üzen:

„Zzzzzennnnn!”, vagy tízszer, végül pedig, kis szünet után, röviden és magas hangon szellentett egyet,

Csengének beugrott, hogy ez az ember alighanem ma is a közeli kebabosnál evett, így a gázok forrását is vizualizálni tudta, bár igazán nem igyekezett,

az igazán gáz mégsem ez volt, hanem amikor a munkanap legvégén rövid e-mailt kapott, hogy a pályázatát elutasították, mert nem felelt meg a pozíció betöltéséhez szükséges feltételeknek: angol felsőfokú nyelvvizsgája van ugyanis, nekik viszont angol szakmai nyelvvizsga kell, mert az szerintük magasabb szintet jelez – aki ismer száz „tion” végződésű szót (kvalifikáció!), az nyilván jobban beszéli a nyelvet (distinkció!) az életrajza szerint számos konferencián felszólalt, külföldön éveket élt, doktori fokozattal rendelkező pályázónál (argumentáció!); leszaladt hát ismét az alattuk lévő emeletre, és a mosdó magányában elsikította magát, mintha ezzel enyhíthetné az érzést, hogy Magyarországtól, a szaknyelveket beszélők országától egy pillanat alatt messzire sodródott, és hogy ez fájt,

aztán, mielőtt távozott volna, és lekapcsolta volna a villanyt, még kipróbálta, milyen hangosan kimondani, hogy „Zen!”,

a gyomra reagált, korgott, üresen.